



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **ZAKO, s.r.o.**, IČ: 60775394,
sídlem Skotnice 106, 742 58 Skotnice
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018 č. j. MSK 97349/2018, sp. zn. DSH/20432/2018/Fra, o přestupku provozovatele vozidla

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2018 č. j. MSK 97349/2018, sp. zn. DSH/20432/2018/Fra žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/180384/18/DSC/Hel ze dne 11. 4. 2018. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť dne 28. 7. 2017 v 00:19 hodin řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo, RZ X, v katastru obce Klimkovice, v 347 km dálnice D1, v tunelovém tubusu ve směru jízdy na Brno a v následném úseku 778,89 metrů, kde je dopravním značením „B20a“ nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nedovolenou rychlostí jízdy, kdy mu byla silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 naměřena průměrná rychlost 136 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení jel rychlostí nejméně 131 km/h, čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 51 km/h. Jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 6 odst. 2 příloha č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Na základě ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které podřadil pod tyto okruhy: 1) absence dopravního značení, 2) absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, 3) nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, 4) sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, 5) sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, 6) absence zjištění formy zavinění řidiče, 7) absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně), 8) neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, 9) nesdělení oprávněné úřední osoby, 10) nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 5. 12. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018 č. j. MSK 97349/2018, sp. zn. DSH/20432/2018/Fra, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, jakož i z připojeného správního spisu Magistrátu města Ostravy, sp. zn. S-SMO/287111/17/DSC a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení o podezření ze spáchání přestupků ze dne 2. srpna 2017, že automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, při dohledu nad bezpečností silničního provozu na pozemních komunikacích Policií České republiky, Dálniční oddělení Ostrava, bylo zjištěno že, v datu od 27. 7. 2017 00:00 do 1. 8. 2017 23:59 na dálnici D1 v úseku 346,8 - 347,6 km ve směru Brno - Ostrava blíže neustanovení řidiči překročili nejvyšší dovolenou rychlost, kdy tato je v daném úseku dálnice D1 upravena dopravním značením č. B20a „*Nejvyšší dovolená rychlost*“ na 80 km/h. Měření rychlosti jízdy vozidel bylo provedeno přístrojem pro měření úsekové rychlosti Unicam VELOCITY3, který pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. K tomuto oznámení je přiložen obrazový snímek motorového vozidla, RZ X, ve kterém je uvedena rychlost: 136 km/h, maximální dovolená rychlost: 80 km/h, vzdálenost 778, 8 m, tunel Klimkovice, a je z něj čitelná výše uvedená registrační značka předmětného vozidla. Dále je ve spise založen obrazový snímek, ze kterého je zřejmé, že před vjezdem do tunelového tubusu je viditelné dopravní značení č. B20a „*Nejvyšší dovolená rychlost*“ 80 km/h;
- z ověřovacího listu č. 8012-OL-70400-16 silničního rychloměru Unicam VELOCITY4, že bylo ověření tohoto měřidla provedeno dne 22. 11. 2016 a jeho platnost byla stanovena do 21. 11. 2017 a k tomuto listu je přiložen kalibrační list č. VÚGTK/40160/2016 ze dne 19. 10. 2016, ve kterém je mj. uveden jízdní úsek směr Ostrava - nejkratší pojezdová vzdálenost 767,28 m a jízdní úsek Brno - nejkratší pojezdová vzdálenost 778,89 m;
- z karty vozidla X, že provozovatelem vozidla byl od 10. 10. 2012 do 1. 2. 2018 žalobce;
- z předvolání k podání vysvětlení ze dne 4. 12. 2017, že byl žalobce správním orgánem I. stupně předvolán k podání vysvětlení k prověření oznámení na den 4. 1. 2018;
- z přípisu zmocněnce žalobce ze dne 3. 1. 2018, že se žalobce rozhodl odepřít výpověď. K tomuto přípisu je přiložena plná moc ze dne 10. 12. 2017, že žalobce zmocnil společnost FLEET Control, s.r.o. k zastupování ho ve správním řízení;
- z usnesení o odložení věci ze dne 5. 2. 2018, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě;
- dne 7. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz o přestupku žalobce a proti tomuto příkazu podal zmocněnec žalobce odpor, ve kterém uvedl, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného vznesení námítky podjatosti;
- z předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 2. 2018, že správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání na den 15. 3. 2018, o tomto vyrozuměl i žalobce;

- z protokolu o ústním jednání ze dne 15. 3. 2018, že se k němu žalobce ani zmocněnec žalobce nedostavili;
 - dne 11. 4. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce ze dne 27. 4. 2018, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 14. 5. 2018, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. O tomto odvolání, jak je shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- žalobce namítal absenci dopravního značení v daném místě. K této námitce žalobce zdejší soud uvádí, že provedenými důkazy - tedy obrazovým snímkem předmětného dopravního značení ve spojení s oznámením o podezření ze spáchání přestupků bylo zcela jednoznačně prokázáno umístění dopravní značky před vjezdem do tunelového tubusu, a proto je tato žalobní námitka nedůvodná.
 - žalobce namítal absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Krajský soud musí konstatovat, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle ust. § 125f zákona o silničním provozu je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto přestupků není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění, tudíž výrok rozhodnutí nemusí ani obsahovat, že přestupek byl spáchán „nezaviněně“, jak tvrdí žalobce;
 - žalobce dále namítal, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, přičemž se správní orgán ani nezabýval tím, co je automat. V projednávané věci je tvrzení žalobce zcela v rozporu s obsahem správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně s oznámením o podezření ze spáchání přestupků ze dne 2. 8. 2017, se záznamem pořízeným silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4, který byl kalibrován a schválen jako měřicí zařízení, což bylo doloženo ověřovacím a kalibračním listem k danému měřidlu. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá závěr, že silniční rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Podstatný je závěr, že výše uvedený ověřovací list prokazuje, že použitý automat - automatizovaný technický prostředek byl vyzkoušen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. Zdejší soud nevidí jakýkoliv důvod k posuzování toho, co je to „automat“ v rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49);
 - žalobce namítal absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce ve výroku rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná,

přičemž na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (čl. 5 tohoto rozhodnutí) podřadil výše uvedený skutek pod ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, od něhož se odvíjí také konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého byla sankce uložena. Konkrétně ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého se *za přešupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přešupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2*. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil. Krajský soud proto konstatuje, že pokud správní orgán uložil sankci, kterou zákon o silničním provozu umožňuje uložit, a také ji uložil v zákonem stanovené výměře (v daném případě při její dolní hranici 5 000 Kč, což správní orgán I. stupně výslovně uvedl v odůvodnění rozhodnutí), nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla pokuta uložena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019 č. j. 6 As 53/2019-41);

- žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení dle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že skutečnosti uváděné žalobcem, tj., že nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán ukládal sankci na samé spodní hranici, volil ji ryze jako preventivní, nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Uložená pokuta ve výši 5 000 Kč je zcela adekvátní k výše uvedenému jednání a překročení rychlosti v daném úseku o 51 km/h, nelze tedy uvažovat o uplatnění důvodů podle § 44 zákona o odpovědnosti za přešupky. Navíc krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, kde dospěl k závěru, že v podstatě shodné okolnosti, které jsou výše uvedeny, nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o standardní případ deliktního jednání postihovaného konkrétními ustanoveními zákona o silničním provozu a osobních poměrů pachatele, které byly hodnoceny a které odůvodnily uložení pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí (zde ve výši 5 000 Kč);
- žalobce také namítal absenci zjištění formy zavinění řidiče. Správní orgány netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl přešupek provozovatele vozidla a nikoliv přešupek řidiče. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přešupek je sice podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přešupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přešupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přešupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přešupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35);
- žalobce namítal absenci popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně). Ani této žalobní námitce žalobce nelze přisvědčit. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky přešupku provozovatele vozidla, z výroku je zřejmé,

jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil, že se dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je tam údaj o tom, že nezjištěný řidič se dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na ust. § 6 odst. 2 příloha č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb. tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, kde je dopravní značení „B20a“, nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, o 51 km/h, kdy hodnota rychlosti jízdy po odečtení odchylky byla 131 km/h. O porušené povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku provozovatele vozidla nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí;

- žalobce dále namítal, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. K tomu krajský soud uvádí, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v ust. § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011, k čemuž krajský soud dodává, že žalobce byl změřen Policií ČR, Dálničním oddělením Ostrava a to mimo obec a důkaz obrazovým snímkem ze shora uvedeného měřidla je zcela přípustný;
- žalobce namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal „o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání“, tak žalovaný této žádosti nevyhověl. Žalobci tak fakticky nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Je pravdou, že žalovaný na požádání nesdělil žalobci, kdo je oprávněnou úřední osobou, která měla o jeho odvolání rozhodovat. Dle názoru krajského soudu výše uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. zrušeno. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se žalobce jméno oprávněné úřední osoby dozvěděl. Námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnil v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však žalobce neuvádí žádné konkrétní důvody podjatosti úřední osoby, ale pouze spekuluje o citovém vztahu oprávněné úřední osoby k společnosti FLEET Control, s.r.o. a o postupu oprávněné úřední osoby v řízení, přičemž tato tvrzení nemůžou vést k důvodům podjatosti oprávněné úřední osoby ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016-39). Nedůvodná je i žalobní námitka, že nesdělením oprávněné úřední osoby bylo žalobci znemožněno doplnit blanketní odvolání, neboť i přes nesdělení této informace mohl žalobce své odvolání doplnit. Za spekulativní považuje krajský soud i tvrzení žalobce, že jeho případné doplnění odvolání mohlo být úředními osobami „zamlčováno“ či „ztraceno“. Nemohlo se ani jednat o překvapivé rozhodnutí ve věci, neboť žalobce byl řádně vyzván k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě mu k tomu určené, blanketní odvolání však doplněno nebylo;
- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní

věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 4. listopadu 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce